

**JB 2013/128 RvS, 08-05-2013, 201202898/1/A1, LJN BZ9747Vooringenomenheid,
Verlening vrijstelling en bouwvergunning, Betrokkenheid wethouders ruimtelijke
ordening bij besluitvorming met een indirect persoonlijk belang, Niet deelgenomen
aan beraadslaging en stemming en bij de beslissing op bezwaar geen wethouder meer**

Publicatie	JB 2013 afl. 8
Publicatiedatum	28 juni 2013
College	RvS
Uitspraakdatum	08 mei 2013
Rolnummer	201202898/1/A1 LJN <u>BZ9747</u>
Rechter(s)	mr. Wortmann mr. Timmerman-Buck
Partijen	1. [appellant sub 1], wonend te Kortenhoef, gemeente Wijdemeren, 2. [appellant sub 2], wonend te Kortenhoef, gemeente Wijdemeren, appellanten, tegen de uitspraak van de rechtbank Amsterdam van 7 februari 2012 in zaak nr. 09/4464 in het geding tussen: [appellant sub 1] en het college van burgemeester en wethouders van Wijdemeren.
Noot	L.J.M. Timmermans
Trefwoorden	Vooringenomenheid, Verlening vrijstelling en bouwvergunning, Betrokkenheid wethouders ruimtelijke ordening bij besluitvorming met een indirect persoonlijk belang, Niet deelgenomen aan beraadslaging en stemming en bij de beslissing op bezwaar geen wethouder meer,
Regelgeving	<u>Awb - 2:4</u> <u>Gemw - 28</u> <u>Gemw - 58</u>

Samenvatting

Vrijstelling en bouwvergunning voor woningen. Bureau Integriteit BV heeft in opdracht van het college onderzoek gedaan naar de gebeurtenissen in deze zaak die uiteindelijk hebben geleid tot de indiening van de aanvraag voor de bouw van een woning op het perceel en de rol van zwager van appellant sub 2 hierbij. De resultaten daarvan zijn neergelegd in de

'Rapportage Gemeente Wijdemeren' van 14 januari 2013.

Over de rol van zwager bij de totstandkoming van de overeenkomst en de besluitvorming van het college is in de rapportage het volgende vermeld. Zwager is in zijn hoedanigheid van bestuurder van bedrijf, die een garagebedrijf voerde op door vader verkochte grond, betrokken geweest als partij in die overeenkomst. Aanleiding bestaat om aan te nemen dat deze betrokkenheid uitsluitend te maken had met de artikelen in de overeenkomst die betrekking hadden op de sanering van de bodemvervuiling. Dit blijkt echter niet uit de overeenkomst. In ieder geval komt het er, aldus de rapportage, feitelijk op neer dat zwager is opgetreden bij een overeenkomst in een kwestie die zijn bestuurlijke portefeuille raakt. Zwager en het college hadden meer zorgvuldigheid dienen te betrachten om in dit stadium beeldvorming van mogelijke belangenverstrengeling te voorkomen. Uit de rapportage kan worden afgeleid dat zwager bij de onderhandelingen over de inhoud van de overeenkomst ten aanzien van de verkoop van de gronden en de compensatie van de gemeente niet betrokken is geweest en daaruit blijkt voorts dat zwager bij de beraadslagingen en besluitvorming over de overeenkomst in de collegevergaderingen niet aanwezig was.

De besluitvorming over de aanvraag heeft plaatsgevonden tijdens de collegevergadering van 13 november 2007. Het college heeft na het sluiten van het onderzoek door de rechtbank het ten behoeve van die vergadering opgestelde, door de secretaris geparafeerde collegevoorstel overgelegd, waarop is vermeld dat wethouder Neef niet aan de beraadslagingen en besluitvorming heeft deelgenomen. Hoewel het op de weg van het college had gelegen dit stuk eerder in de procedure over te leggen, wordt in hetgeen appellant sub 1 heeft aangevoerd geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de rechtbank dit stuk daarom buiten beschouwing had moeten laten. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat dit stuk betrekking heeft op de rol van de wethouder, die rol in deze procedure onderwerp van het geschil was en de rechtbank appellant sub 1 en appellant sub 2 in de gelegenheid heeft gesteld op het stuk te reageren. Voor het oordeel dat de rechtbank onderzoek had moeten laten doen naar de authenticiteit van het stuk bestaat evenmin aanleiding. De rechtbank heeft terecht overwogen dat onvoldoende concrete aanknopingspunten bestaan om aan de authenticiteit van dit stuk te twifelen. De omstandigheid dat het stuk met de handgeschreven notitie eerst na sluiting van het onderzoek is overgelegd, is daarvoor onvoldoende.

Gelet op het voorgaande en nu ten tijde van het besluit op bezwaar van 19 augustus 2009 zwager bovendien niet langer deel uitmaakte van het college dat op het bezwaar van appellant sub 1 heeft beslist en het college in dat besluit opnieuw een afweging van de belangen heeft gemaakt, komt de Afdeling tot het oordeel dat het college zich, mede onder verwijzing naar voormelde rapportage, terecht op het standpunt heeft gesteld dat zwager, met de ondertekening van de overeenkomst van 9 februari 2005 en zijn aanwezigheid bij een vergadering van de welstandscommissie, de besluitvorming over de aanvraag van appellant sub 2 om bouwvergunning niet heeft beïnvloed, als bedoeld in art. 2:4, tweede lid, van de Awb.

Uitspraak

Procesverloop

Bij besluit van 22 januari 2008 heeft het college aan [vergunninghoudster] vrijstelling en bouwvergunning eerste fase verleend voor het bouwen van een woning op het perceel [locatie 1], kadastraal bekend Kortenhoef, sectie [...], nummer [...], te Kortenhoef.

Bij besluit van dezelfde datum heeft het college aan [appellant sub 2] vrijstelling en bouwvergunning eerste fase verleend voor het bouwen van een woning op het perceel [locatie 1], kadastraal bekend Kortenhoef, sectie [...], nummer [...], te Kortenhoef.

Bij besluit van 2 juni 2008 heeft het college het door [appellant sub 1] daartegen gemaakte bezwaar niet ontvankelijk verklaard.

Bij uitspraak van 12 mei 2009 heeft de rechtbank het door [appellant sub 1] daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard,

het besluit van 2 juni 2008 vernietigd en bepaald dat het college een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar dient te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

Bij besluit van 18 augustus 2009 heeft het college het door [appellant sub 1] daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard en de besluiten onder aanvulling van de motivering gehandhaafd.

Bij uitspraak van 7 februari 2012 heeft de rechtbank het door [appellant sub 1] daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit van 18 augustus 2009 vernietigd en bepaald dat het college een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar dient te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben [appellant sub 1] en [appellant sub 2] hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een verweerschrift ingediend. [Appellant sub 2] heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

Bij besluit van 27 maart 2012 heeft het college opnieuw op het door [appellant sub 2] gemaakte bezwaar beslist, dit ongegrond verklaard en de besluiten van 22 januari 2008 onder aanvulling van de motivering gehandhaafd.

Bij brief van 9 mei 2012 heeft [appellant sub 1] hiertegen gronden aangevoerd.

[Appellant sub 1], [appellant sub 2] en het college hebben nadere stukken ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 23 oktober 2012, waar [appellant sub 1], bijgestaan door mr. G.C. Kruyswijk, advocaat te Alkmaar, [appellant sub 2], bijgestaan door mr. C.J. Koenen, advocaat te Amsterdam, en het college, vertegenwoordigd door mr. I.P.F. Olgers, werkzaam bij de gemeente, bijgestaan door mr. H.C. Lagrouw, advocaat te Amsterdam, zijn verschenen. Aan de zijde van [appellant sub 1] zijn tevens verschenen J.J. Martin en ing. J.J. Melse.

Na het sluiten van het onderzoek ter zitting heeft de Afdeling op 26 oktober 2012 het onderzoek heropend met toepassing van artikel 8:68 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) en het college om nadere schriftelijke inlichtingen gevraagd. Bij brief van 1 februari 2013 heeft het college gereageerd. Daartoe in de gelegenheid gesteld heeft [appellant sub 1] daarop een reactie ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting verder behandeld op 19 maart 2013, waar [appellant sub 1], bijgestaan door mr. G.C. Kruyswijk, advocaat te Alkmaar, [appellant sub 2], bijgestaan door mr. C.J. Koenen, advocaat te Amsterdam, en het college, vertegenwoordigd door mr. I.P.F. Olgers, werkzaam bij de gemeente, bijgestaan door mr. J.H.A. van der Grinten, advocaat te Amsterdam, zijn verschenen.

Overwegingen

Het hoger beroep van [appellant sub 2]

1.1. Voor zover [appellant sub 2] betoogt dat de rechtbank, nu het beroep van [appellant sub 1] slechts betrekking had op het besluit op bezwaar, voor zover daarbij de aan [appellant sub 2] verleende vrijstelling en bouwvergunning is gehandhaafd, ten onrechte het gehele besluit op bezwaar heeft vernietigd, wordt overwogen dat hij bij een beoordeling van dit betoog geen belang heeft. Zijn betoog ziet immers niet op de aan hem, maar op de aan [vergunninghouder] verleende vergunning. Het betoog faalt.

2. [Appellant sub 2] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college, door in het besluit op bezwaar alleen in te gaan op het door [appellant sub 1] gestelde verlies van uitzicht, onvoldoende heeft voldaan aan zijn verplichting om alle relevante belangen af te wegen.

2.1. In bezwaar heeft [appellant sub 1] aangevoerd dat ten gevolge van het bouwplan zijn uitzicht zal worden aangetast, zijn woning in waarde zal verminderen, zijn privacy zal worden aangetast, een vermindering van (zon)licht zal ontstaan en sprake zal zijn van een vermindering van zijn woongenot. In het besluit op bezwaar is het college alleen ingegaan op de stelling van [appellant sub 1] dat zijn uitzicht zal worden aangetast. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat het college onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de belangen van [appellant sub 2] dienen te prevaleren boven de belangen van [appellant sub 1]. Dat, zoals [appellant sub 2] stelt, geen sprake is van een zodanige aantasting van de belangen van [appellant sub 1] dat het college niet in redelijkheid vrijstelling en bouwvergunning heeft kunnen verlenen, betreft de uitkomst van een van de zijde van [appellant sub 2] gemaakte belangenafweging die evenwel door het college moet worden gemaakt en waarvan de uitkomst niet op voorhand vaststaat. Het betoog faalt.

Het hoger beroep van [appellant sub 1]

3. Het hoger beroep van [appellant sub 1] heeft slechts betrekking op de aan [appellant sub 2] verleende vrijstelling en bouwvergunning voor de bouw van een woning op het perceel. Deze woning heeft een lengte van ongeveer 20 m en is geprojecteerd ten zuiden van de woning van [appellant sub 1]. De woning is voor een ondergeschikt deel gelegen voor de serre van de woning van [appellant sub 1].

4. [Appellant sub 1] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat onvoldoende grond bestaat voor de conclusie dat het besluit van 18 augustus 2009 voor vernietiging in aanmerking komt wegens strijd met artikel 2:4 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb). Hij voert daartoe aan dat [zwager], als toenmalige wethouder ruimtelijke ordening van de gemeente Wijdmeren, betrokken is geweest bij de voorbereiding van de besluitvorming over de verlening van vrijstelling en bouwvergunning aan [appellant sub 2], zijn zwager. Hij wijst in dit verband op een op 9 februari 2005 gesloten overeenkomst en de aanwezigheid van de wethouder tijdens de vergadering van de welstandscommissie. Volgens [appellant sub 1] heeft de rechtbank ten onrechte waarde gehecht aan een handgeschreven notitie op een collegeadvies van 13 november 2007, dat de wethouder niet aan de beraadslagingen en besluitvorming heeft deelgenomen.

4.1. Bureau Integriteit BV heeft in opdracht van het college onderzoek gedaan naar de gebeurtenissen in deze zaak die uiteindelijk hebben geleid naar de indiening van de aanvraag voor de bouw van een woning op het perceel en de rol van [zwager van appellant sub 2] hierbij. De resultaten daarvan zijn neergelegd in de 'Rapportage Gemeente Wijdmeren' van 14 januari 2013.

In de rapportage is het volgende vermeld. [Zwager] was sinds 1999 wethouder van de toenmalige gemeente 's Graveland, rechtsvoorganger van de huidige gemeente Wijdmeren, en vanaf 1 januari 2002 tot 1 mei 2008 wethouder ruimtelijke ordening van de gemeente Wijdmeren. In 2001 heeft de gemeente ten behoeve van een ontwikkelingsproject gronden verworven van [zwager] en zijn [vader]. De gemeente werd tijdens het verloop van dat project geconfronteerd met een aantal problemen betreffende de in 2001 aangekochte grond en grond die de gemeente op grond van reeds aangegane verplichtingen met de projectontwikkelaar nog diende te verwerven. Deze problemen hebben geleid tot de totstandkoming van een overeenkomst op 9 februari 2005 tussen de gemeente Wijdmeren, vertegenwoordigd door de toenmalige burgemeester, en [vader], [appellant sub 2] en [zwager], die optrad namens [bedrijf]. De overeenkomst had betrekking op drie stukken grond van [vader]. Door de gemeente is met het oog op de verkrijging van deze gronden van [vader] onder andere in de overeenkomst opgenomen dat de eigenaar van het betreffende perceel het recht krijgt om op een perceel nabij de Emmaweg twee woningen te bouwen. In de overeenkomst is verder vermeld dat voor de bouw van de woningen een wijziging van het bestemmingsplan dan wel een vrijstelling nodig is en dat de gemeente zich verplicht om naar vermogen medewerking te verlenen aan de bouw van de woningen.

Over de rol van [zwager] bij de totstandkoming van de overeenkomst en de besluitvorming van het college is in de rapportage het volgende vermeld. [Zwager] is in zijn hoedanigheid van bestuurder van [bedrijf], die een garagebedrijf voerde op door [vader] verkochte grond, betrokken geweest als partij in die overeenkomst. Aanleiding bestaat om aan te

nemen dat deze betrokkenheid uitsluitend te maken had met de artikelen in de overeenkomst die betrekking hadden op de sanering van de bodemvervuiling. Dit blijkt echter niet uit de overeenkomst. In ieder geval komt het er, aldus de rapportage, feitelijk op neer dat [zwager] is opgetreden bij een overeenkomst in een kwestie die zijn bestuurlijke portefeuille raakt. [zwager] en het college hadden meer zorgvuldigheid dienen te betrachten om in dit stadium beeldvorming van mogelijke belangenverstrengeling te voorkomen. Uit de rapportage kan worden afgeleid dat [zwager] bij de onderhandelingen over de inhoud van de overeenkomst ten aanzien van de verkoop van de gronden en de compensatie van de gemeente niet betrokken is geweest en daaruit blijkt voorts dat [zwager] bij de beraadslagingen en besluitvorming over de overeenkomst in de collegevergaderingen niet aanwezig was.

4.2. Wat betreft de stelling van [appellant sub 1] dat [zwager] bij de vergadering van 14 november 2005 van de welstandscommissie, waar het bouwplan van [appellant sub 2] werd besproken, aanwezig was, blijkt uit verklaringen van Martin tijdens de zitting van de Afdeling dat de vergadering werd gehouden in een openbare, doorgaande, ruimte. Op het moment dat het bouwplan van [appellant sub 2] op de vergadering aan de orde was, was [zwager] in de ruimte aanwezig en na de bespreking verliet hij de ruimte. Bij de bespreking van het bouwplan door de welstandscommissie was hij niet betrokken. De welstandscommissie heeft naar aanleiding van die bespreking beslist op hoofdlijnen akkoord te zijn met het bouwplan. In 2007 zijn er vervolgens twee vergaderingen van de welstandscommissie geweest waar het bouwplan is besproken en naar aanleiding van de tweede vergadering op 28 november 2007 heeft de welstandscommissie een positief oordeel gegeven. Gesteld noch gebleken is dat [zwager] bij die vergadering aanwezig was.

4.3. De besluitvorming over de aanvraag heeft plaatsgevonden tijdens de collegevergadering van 13 november 2007. Het college heeft na het sluiten van het onderzoek door de rechtbank het ten behoeve van die vergadering opgestelde, door de secretaris geparafeerde collegevoorstel overgelegd, waarop is vermeld dat [wethouder] niet aan de beraadslagingen en besluitvorming heeft deelgenomen. Hoewel het op de weg van het college had gelegen dit stuk eerder in de procedure over te leggen, wordt in hetgeen [appellant sub 1] heeft aangevoerd geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de rechtbank dit stuk daarom buiten beschouwing had moeten laten. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat dit stuk betrekking heeft op de rol van de wethouder, die rol in deze procedure onderwerp van het geschil was en de rechtbank [appellant sub 1] en [appellant sub 2] in de gelegenheid heeft gesteld op het stuk te reageren. Voor het oordeel dat de rechtbank onderzoek had moeten laten doen naar de authenticiteit van het stuk bestaat evenmin aanleiding. De rechtbank heeft terecht overwogen dat onvoldoende concrete aanknopingspunten bestaan om aan de authenticiteit van dit stuk te twijfelen. De omstandigheid dat het stuk met de handgeschreven notitie eerst na sluiting van het onderzoek is overgelegd, is daarvoor onvoldoende.

4.4. Gelet op het voorgaande en nu ten tijde van het besluit op bezwaar van 19 augustus 2009 [zwager] bovendien niet langer deel uitmaakte van het college dat op het bezwaar van [appellant sub 1] heeft beslist en het college in dat besluit opnieuw een afweging van de belangen heeft gemaakt, komt de Afdeling tot het oordeel dat het college zich, mede onder verwijzing naar voormelde rapportage, terecht op het standpunt heeft gesteld dat [zwager], met de ondertekening van de overeenkomst van 9 februari 2005 en zijn aanwezigheid bij een vergadering van de welstandscommissie, de besluitvorming over de aanvraag van [appellant sub 2] om bouwvergunning niet heeft beïnvloed, als bedoeld in artikel 2:4, tweede lid, van de Awb.

Het betoog faalt.

5. [Appellant sub 1] betoogt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) is overschreden. Hiertoe voert hij aan dat hij reeds sinds 2006 is betrokken bij de procedure omtrent de realisering van het bouwplan.

5.1. Uit onder meer de uitspraak van de Afdeling van 24 december 2008 in zaak nr. 200802629/1 (www.raadvanstate.nl) volgt dat de redelijke termijn waarbinnen een geschil dient te worden beslecht in zaken waarin alvorens beroep in te stellen een bezwaarprocedure moet worden gevolgd, aanvangt op het moment dat het bestuursorgaan het bezwaarschrift

ontvangt. Voorts volgt uit die uitspraak dat in beginsel een totale lengte van de procedure van ten hoogste vijf jaar redelijk is. Deze termijn van vijf jaar geldt ook indien, zoals in deze zaak het geval is, de behandeling meer procedurele rondes heeft omvat. Zoals de Afdeling voorts eerder heeft overwogen (uitspraak van 16 januari 2013 in zaak nr. 201204659/1/A1; www.raadvanstate.nl), dient voor de bepaling van de redelijke termijn de tijd die gemoeid is geweest met een poging tot oplossing van het geschil door middel van mediation gedurende welke de behandeling bij de rechtbank heeft stilgelegen, niet te worden meegerekend.

5.2. In dit geval heeft het college bij brief van 11 januari 2010 aan de rechtbank laten weten dat partijen de zaak middels mediation trachten op te lossen. Bij brief van 22 september 2010 heeft [appellant sub 1] de rechtbank laten weten dat de mediation is gestaakt zonder positief resultaat. In aanmerking nemend de tijd die met mediation is gemoeid, te weten acht maanden en 11 dagen, is de duur van de totale procedure, die is aangevangen met het op 9 april 2008 door het college ontvangen bezwaarschrift van [appellant sub 1] tegen de afzonderlijke besluiten van 22 januari 2008 en geëindigd met deze uitspraak, niet onaanvaardbaar. De redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het EVRM is derhalve niet overschreden. Het betoog faalt.

6. De hoger beroepen van [appellant sub 1] en [appellant sub 2] zijn ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

7. Bij besluit van 27 maart 2012 heeft het college, gevolg gevend aan de aangevallen uitspraak, opnieuw beslist op het door [appellant sub 1] gemaakte bezwaar tegen het besluit van 22 januari 2008, waarbij aan [appellant sub 2] vrijstelling en bouwvergunning is verleend. Aangezien bij dit nieuwe besluit niet aan zijn bezwaar is tegemoetgekomen, wordt het, gelet op artikel 6:24 van de Awb, gelezen in samenhang met de artikelen 6:18, eerste lid, en 6:19, eerste lid, van die wet, zoals die luiden ten tijde hier van belang, geacht voorwerp te zijn van dit geding.

8. Voor zover [appellant sub 1] betoogt dat het college zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat zijn woning is gelegen binnen het stedelijk gebied, wordt overwogen dat de rechtbank in de aangevallen uitspraak uitdrukkelijk en zonder voorbehoud tot eenzelfde oordeel is gekomen. [Appellant sub 1] heeft tegen dit oordeel geen hoger beroep ingesteld, zodat van de juistheid van het oordeel van de rechtbank wordt uitgegaan. Om die reden kan dit betoog niet worden betrokken bij de beoordeling van het besluit van 27 maart 2012.

9. [Appellant sub 1] betoogt dat het college zijn standpunt dat het bouwplan slechts een geringe invloed heeft op de bezonning van de woning van [appellant sub 1] ten onrechte heeft gebaseerd op het rapport 'Invloed op daglicht en bezonning ter plaatse van de woning [locatie 2]' van Peutz van 8 maart 2012. Hij voert daartoe ten eerste aan dat Peutz niet over voldoende gegevens beschikte om het onderzoek uit te voeren. Voorts voert hij, onder verwijzing naar een rapportage van ZRi van 26 april 2012, aan dat Peutz ten onrechte heeft aangesloten bij de normen die door TNO worden gehanteerd, nu die normen alleen bruikbaar zijn in woonomgevingen met dichte en hoge bebouwing waar relatief weinig zonuren te verwachten zijn. Volgens [appellant sub 1] ligt de woning in een omgeving met vrijstaande woningen met vrije ligging en onbelemmerde maximale bezonning en zorgt het bouwplan voor een sterke reductie van de bezonning, met name in de winter.

9.1. Het college heeft zich in besluit van 27 maart 2012 onder verwijzing naar het rapport van Peutz op het standpunt gesteld dat de invloed van het bouwplan op de bezonning gering is, zodat de belangen van [appellant sub 1] niet onevenredig worden geschaad.

9.2. Hoewel in het rapport van Peutz, zoals [appellant sub 1] terecht opmerkt, ten onrechte wordt gesproken van de woning op het perceel [locatie 3], kan dit worden aangemerkt als een kennelijke verschrijving. Uit het rapport blijkt dat de bezonning op het perceel [locatie 1] is onderzocht. Anders dan [appellant sub 1] voorts betoogt, is niet gebleken dat Peutz over onvoldoende gegevens beschikte om het onderzoek te kunnen uitvoeren. De enkele stelling van [appellant sub 1] daartoe is

niet voldoende.

9.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraak van 4 maart 2009 in zaak nr. 200801092/1; www.raadvanstate.nl), bestaat voor de bezonning van woningen geen wettelijke eis. In het kader van de belangenafweging kan geen doorslaggevende betekenis toekomen aan het antwoord op de vraag of wordt voldaan aan bepaalde door TNO opgestelde richtlijnen voor bezonning. Er bestaat echter geen aanleiding voor het oordeel dat niet naar die normen mag worden verwezen. Het is evenwel aan het college om vervolgens alle relevante belangen af te wegen.

9.4. Peutz heeft onderzoek verricht naar de invloed van het bouwplan op de woning van [appellant sub 1]. Peutz heeft op twee punten op de achtergevel van de woning de zonlichttoetreding berekend, te weten ter plaatse van de serre en de dubbele deuren. De resultaten van dat onderzoek zijn neergelegd in een rapport van 8 maart 2012. Uit het rapport blijkt dat het bouwplan schaduw hinder met zich zal brengen voor de woning van [appellant sub 1].

De woning zal ter plaatse van de serre als gevolg van het bouwplan op 21 december geheel, en in de maanden november en januari voor het grootste deel van de dag in de schaduw liggen. Ter plaatse van de dubbele deuren zal de woning in deze periode een deel van de dag in de schaduw liggen. Niet in geschil is evenwel dat in de periode van 21 maart tot en met 21 september de invloed van het bouwplan op de bezonning op de achtergevel ter plaatse van de serre en ter plaatse van de dubbele deuren minimaal tot nihil is. In de maanden februari en oktober heeft het bouwplan evenmin invloed op de bezonning van de woning ter plaatse van de dubbele deuren. Het zonlicht in de woning van [appellant sub 1] is tijdens een groot deel van het jaar derhalve gewaarborgd. Onder deze omstandigheden bestaat dan ook geen aanleiding voor het oordeel dat het college niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten vrijstelling te verlenen.

10. [Appellant sub 1] betoogt dat het college zijn standpunt dat het bouwplan slechts een geringe invloed heeft op de daglichttoetreding in zijn woning evenzeer ten onrechte heeft gebaseerd op het rapport van Peutz van 8 maart 2012. Onder verwijzing naar de rapportage van ZRi van 26 april 2012 voert hij daartoe aan dat de door Peutz gehanteerde rekenmethode niet geschikt voor het geven van een afgewogen oordeel over de mate en de kwaliteit van de daglichttoetreding in de nieuwe situatie in vergelijking met de huidige situatie. Volgens [appellant sub 1] vormt een daglichtsimulatie met een 3D computermodel, zoals door hem is overgelegd, een betere methode is om de daglichttoetreding te onderzoeken.

10.1. Het college heeft zich in het besluit, onder verwijzing naar voormeld rapport van Peutz van 8 maart 2012, op het standpunt gesteld dat na realisering van het bouwplan de afname van de daglichttoetreding ter plaatse van de achtergevel van de serre 3% is en ter plaatse van de naastgelegen gevelopening met deuren nihil, zodat er in zoverre geen ingrijpende inbreuk op de belangen van [appellant sub 1] is. In reactie op hetgeen [appellant sub 1], onder verwijzing naar het rapport van ZRi van 26 april 2012 heeft aangevoerd, heeft het college in zijn verweerschrift verwezen naar het rapport van Peutz van 6 juli 2012. In dat rapport is vermeld dat de 3D visualisatie geen aanleiding geeft voor een ander standpunt dan is weergegeven in het rapport van 8 maart 2012. Volgens Peutz wordt in de visualisatie uitgegaan van onjuiste feiten en uitgangspunten.

In aanmerking genomen de reactie van Peutz van 6 juli 2012, die [appellant sub 1] niet heeft bestreden, wordt in hetgeen [appellant sub 1] heeft aangevoerd, geen aanleiding gevonden voor het oordeel dat het college het rapport van Peutz niet aan zijn besluit ten grondslag heeft kunnen leggen. Gelet op de beperkte afname van de daglichttoetreding die het bouwplan met zich brengt, bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat het college niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten vrijstelling te verlenen.

11. [Appellant sub 1] betoogt voorts dat het college in het besluit niet is ingegaan op zijn stelling dat als gevolg van het dakterras, waarin het bouwplan mede voorziet, zijn privacy wordt aangetast.

11.1. Het college is zijn besluit niet ingegaan op de gevolgen van het dakterras voor de privacy van [appellant sub 1]. In zijn

verweerschrift op het beroep van [appellant sub 1] is het college alsnog ingegaan op de belangen van [appellant sub 1] bij voorkoming van aantasting van zijn privacy en woongenot. Daarbij heeft het college als maatstaf voor de vraag of sprake is van een ontoelaatbare aantasting de afstand van 2 m gehanteerd, die zijn grondslag vindt in artikel 5:50 van het Burgerlijk Wetboek. Het college heeft zich vervolgens op het standpunt gesteld dat, ofschoon vanaf het dakterras zicht op de achterzijde van de woning van [appellant sub 1] bestaat, geen sprake is van een onevenredige inbreuk op de privacy van [appellant sub 1], gelet op de afstand van 6 m tussen het voorziene dakterras en de woning van [appellant sub 1]. Voor het oordeel dat het college hiermee blijk heeft gegeven van een onzorgvuldige belangenafweging dan wel dat het besluit op bezwaar op het punt van de belangenafweging ten aanzien van het dakterras niet deugdelijk is gemotiveerd, bestaat geen grond. Hierbij wordt mede in aanmerking genomen dat het dakterras is georiënteerd op het open landschap aan de zuidzijde van de woning en het huis van [appellant sub 1] zich aan de noordzijde bevindt.

12. [Appellant sub 1] betoogt tevens dat in het besluit weliswaar is vermeld dat de eerste verdieping van de woning aan de noordzijde geen doorzichtige ramen bevat, maar dat dit niet in de bouwtekening is opgenomen.

12.1. Het college heeft zich in het besluit op bezwaar op het standpunt gesteld dat de te realiseren woning slechts voor een ondergeschikt deel is gelegen voor de woning van [appellant sub 1]. De niet doorzichtige gevelopeningen op de bovenverdieping van de nieuwe woning zijn zodanig gesitueerd dat geen direct zicht bestaat op de gevelopeningen van de woning van [appellant sub 1].

12.2. Uit de bij het besluit van 22 januari 2008 behorende bouwtekening blijkt dat de ramen aan de noordzijde op de eerste verdieping met ondoorzichtig glas worden uitgevoerd. Dit is ter zitting door [appellant sub 2] bevestigd. Daarbij komt dat deze ramen, zoals blijkt uit de stukken in het dossier en het verhandelde ter zitting, niet direct uitkijken op de woning van [appellant sub 1]. Deze ramen bevinden zich op ongeveer 7 m ten oosten van de gevel van de woning van [appellant sub 1]. Het college heeft zich dan ook op het standpunt kunnen stellen dat het bouwplan in zoverre de privacy van [appellant sub 1] niet aantast.

13. [Appellant sub 1] betoogt dat het college zijn belangen niet dan wel onvoldoende bij de besluitvorming heeft betrokken. Hij voert daartoe onder verwijzing naar de adviezen van Verhagen advies van 23 mei 2012, van prof. ing. H.C. Bekkering van 19 juli 2012 en van Vollmer en Partners van 9 augustus 2012 aan dat hij in zijn woongenot wordt aangetast. Voorts voert hij aan dat de wethouder ruimtelijke ordening hem heeft gezegd dat in het nieuw te nemen besluit naar zijn bezwaren zou worden gekeken, terwijl op dat moment het besluit al was genomen.

13.1. De bevoegdheid tot het verlenen van vrijstelling van het bestemmingsplan berust bij het college. In het kader van de besluitvorming dient het college een deugdelijke belangenafweging te maken, waarbij alle ruimtelijk relevante belangen dienen te worden meegewogen. Door in te gaan op de stelling van [appellant sub 1] dat ten gevolge van het bouwplan zijn uitzicht zal worden aangetast, zijn woning in waarde zal verminderen, zijn privacy zal worden aangetast, een vermindering van lichtinval zal ontstaan en sprake zal zijn van een vermindering van zijn woongenot heeft het college bij de besluitvorming de door [appellant sub 1] gestelde belangen betrokken. De omstandigheid dat niet aan zijn bezwaren tegen het bouwplan tegemoet is gekomen, betekent op zichzelf niet dat het college een onjuiste belangenafweging heeft gemaakt. Het belang van omwonenden is immers slechts een van de belangen die bij deze belangenafweging dienen te worden betrokken. Zoals hiervoor is overwogen inzake het betoog van [appellant sub 1] over de verminderde zonlicht- en daglichttoetreding in zijn woning en de aantasting van zijn privacy, bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat het college zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat realisering van het bouwplan geen onevenredige afbreuk doet aan de belangen van [appellant sub 1]. Dat de wethouder, naar [appellant sub 1] stelt, tijdens een gesprek heeft gezegd dat naar de door hem gestelde belangen zal worden gekeken, terwijl toen het besluit al genomen was, leidt niet tot een ander oordeel.

14. Voor zover [appellant sub 1] in beroep op dezelfde gronden als in hoger beroep ingaat op de schending van artikel 2:4

van de Awb, wordt overwogen dat de Afdeling ten aanzien van zijn hoger beroep reeds heeft overwogen dat dit betoog faalt.

15. Het beroep tegen het besluit van 27 maart 2012 is ongegrond.

16. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

I. bevestigt de aangevallen uitspraak;

II. verklaart het beroep van [appellant sub 1] tegen het besluit van het college van burgemeester en wethouders van Wijdmeren van 27 maart 2012, kenmerk B/10827/120222/YEEO, ongegrond.

Noot

1. Appellant sub 1 ziet zich geconfronteerd met een besluit houdende vrijstelling van het bestemmingsplan en de verlening van een bouwvergunning eerste fase voor een perceel aan de Emmaweg te Kortenhoef, gemeente Wijdmeren. Het onderliggende bezwaar voor appellant 1 is dat de te bouwen woning zo wordt gesitueerd dat de bezonning van de woning negatief wordt beïnvloed, dat de privacy wordt geschaad en tot slot dat bij het verlenen van de vrijstelling de belangen van appellant sub 1 onvoldoende zijn afgewogen. Appellant sub 1 voert onder andere aan dat de toenmalige wethouder van ruimtelijke ordening (hierna: de wethouder) in strijd met art. 2:4 Awb betrokken is geweest bij de besluitvorming over de verlening van de vrijstelling en de bouwvergunning aan de zwager van de wethouder. Zoals uit beschrijving van de casus zal blijken, heeft de wethouder gedurende een lange periode een rol gehad in de ontwikkeling van een uitbreidingsgebied waarin ook sprake was van een (in)direct persoonlijk belang.

Het blijkt dat de wethouder betrokken is geweest bij een op 9 februari 2005 gesloten overeenkomst en bovendien als toehoorder aanwezig was bij een vergadering van de welstandscommissie. Dit laatste element laat ik rusten omdat het uiteindelijk weinig gewicht in de schaal legt. De achtergrond van de overeenkomst uit 2005 is vrij complex en is te achterhalen door kennisneming van een rapport van het Bureau Integriteit BV (BING), waaruit de Afdeling ook bepaalde gedeeltes aanhaalt. Het rapport is te vinden op www.wijdmeren.nl/4/rapport-BING/BING-rapport---Onderzoek-informatie-en-afwikkeling-grondtransacties.pdf?highlight=rapport%2c%20bing (geraadpleegd op 18 juni 2013). Het gemeentebestuur van de rechtsvoorganger van de gemeente Wijdmeren, de gemeente 's-Gravenland, heeft eind jaren negentig van de vorige eeuw een ontwikkelingsproject "Zuidsingel Fase VII", te Kortenhoef, uitgewerkt met een projectontwikkelaar. Ten behoeve van dit project heeft de gemeente 's-Gravenland in 2001 gronden verworven in het betreffende gebied van de vader van de wethouder, die juridisch eigenaar was. De wethouder voerde op de percelen een garagebedrijf in de rechtsvorm van een bv waarvan hij via een holding-bv enig aandeelhouder was en bovendien enig bestuurder. Nadien is onduidelijkheid ontstaan over de exacte grensbepaling van de op 21 december 2001 geleverde gronden. De gemeente Wijdmeren had zich inmiddels jegens de projectontwikkelaar verplicht om nog niet verworven gronden te leveren en zat met een probleem. De wethouder heeft zich begin 2004 jegens de gemeente schriftelijk garant gesteld dat zijn vader alsnog de voor de levering benodigde gronden zou leveren en stelde zich daarnaast garant voor de financiële consequenties als gevolg van de verplichtingen van de gemeente jegens de projectontwikkelaar.

2. Om een en ander vlot te trekken, is op 9 februari 2005 een overeenkomst gesloten waarin de kadastrale grens van de in 2001 geleverde gronden is vastgesteld en de verwerving door de gemeente van drie percelen van de vader van de wethouder is geregeld. Als tegenprestatie heeft het college een toezegging gedaan voor de realisering van twee woningen op twee kavels in het ontwikkelingsgebied die in eigendom waren van de vader van de wethouder, respectievelijk zijn zwager. Het college heeft zich ertoe verbonden om al hetgeen te doen dat redelijkerwijs in zijn vermogen ligt om de

verwezenlijking van de betreffende woningen mogelijk te maken. Het in de onderhavige zaak voorliggende bestreden besluit is uiteindelijk een uitvloeisel van de inspanningsverplichting, waarbij aan de zwager van de wethouder, vrijstelling en bouwvergunning is verleend. Terzijde: de vraag is of deze tegenprestatie wel in zijn geheel rechtsgeldig is. De clause omvat niet alleen het vereiste vrijstellingsbesluit maar ziet ook op medewerking om een bouwvergunning te verlenen. En dat is in strijd met art. 122 Woningwet, waardoor het beding in zoverre op grond van art. 3:40 BW nietig is (zie E.W.J. de Groot en G.A. van der Veen, 'Contracteren over ruimtegebruik en publiekrechtelijke bevoegdheden; wat kan en wat niet kan', *Bouwwrecht* 2003 nr. 8, p. 649-662 en Schlössels/Zijlstra, *Bestuursrecht in de sociale rechtsstaat*, Deventer: Kluwer 2010, p. 890-895, over de geldigheid van een bevoegdhedenovereenkomst).

In het rapport van BING wordt vastgesteld dat, nu de wethouder voor wat betreft de grondtransactie uit 2001 een evident privébelang had, er door het college diverse maatregelen zijn genomen om verstrengeling met de bestuurlijke verantwoordelijkheden te voorkomen. Niettemin blijkt volgens het rapport dat de privébelangen van de wethouder op verschillende momenten aan zijn bestuurlijke verantwoordelijkheden als wethouder ruimtelijke ordening raakten. Verwezen wordt door BING naar de bevindingen van een eerder door de raad ingestelde externe commissie, die in januari 2006 heeft gerapporteerd. Deze externe commissie heeft volgens BING terecht geconstateerd dat sprake is geweest van een verstrengeling van belangen, hoewel de externe commissie spreekt van een niet-ontoelaatbare verstrengeling. Deze externe commissie heeft geen oordeel gegeven over de overeenkomst van 9 februari 2005 met daarin de inspanningsverplichting voor het college van Wijdemeren, waarbij de wethouder als bestuurder van een bv, de vader van de wethouder en de zwager van de wethouder partij waren. De hier aan de orde zijnde uitspraak draait uiteindelijk om de rol van de wethouder bij deze overeenkomst en de vraag of hier niet is gehandeld in strijd met art. 2:4 Awb. Daarnaast speelt de vraag naar de rol van de wethouder op het moment van verlening van de vrijstelling en de bouwvergunning aan zijn zwager in 2008, welke besluiten uiteindelijk het onderwerp vormen van het hier aan de orde zijnde geschil. Ten tijde van de beslissing op bezwaar op 12 mei 2009, was de wethouder geen lid meer van het college en dus wethouder af.

3. Wat opvalt, is dat in deze zaak door de Afdeling geen enkele aansluiting wordt gezocht bij art. 58 jo. art. 28 lid 1, onder a Gemeentewet. Op grond van deze bepalingen geldt dat een lid van het college van burgemeester en wethouders niet deelneemt aan de stemming over een aangelegenheid die hem rechtstreeks of middellijk persoonlijk aangaat of waarbij hij als vertegenwoordiger is betrokken. Dit is temeer opvallend omdat de Afdeling bestuursrechtspraak recent twee uitspraken heeft gewezen waarbij bij de toepassing van art. 2:4 Awb op de besluitvorming door de raad, voor de vraag of sprake is van een persoonlijk belang, uitdrukkelijk aansluiting wordt gezocht bij art. 28 lid 1, onder a Gemeentewet (zie ABRvS 6 februari 2013, «JB» 2013/62 (*Zeeman Vastgoed*) en ABRvS 20 maart 2012, «JB» 2013/84 (*Bestemmingsplan Sprencklaan te Middelburg*), beide met noot dzz. en C.J.N. Versteden, 'Het verbod van vooringenomenheid: waar is de wetgever?', *Gst.* 2013, 45 en 49 en 50). Ook al heeft appellant sub 1 zich enkel beroepen op strijd met art. 2:4 Awb, dan neemt dit niet weg dat, gelet op art. 8:69 lid 2 Awb, de bestuursrechter gehouden is om ambtshalve de rechtsgronden aan te vullen. Er wordt eerst aandacht besteed aan art. 28 lid 1, onder a jo. art. 58 Gemeentewet. Vervolgens komt art. 2:4 Awb aan bod.

Zoals aangegeven, volgt uit genoemde bepalingen van de Gemeentewet dat een lid van het college zich van deelname aan een stemming dient te onthouden indien het een aangelegenheid betreft die hem rechtstreeks of middellijk persoonlijk aangaat of waarbij hij als vertegenwoordiger is betrokken. Een eerste punt van belang is, dat art. 28 lid 1, onder a Gemeentewet alleen deelname aan de stemming verbiedt. Een lid van het college kan nog wel participeren in het overleg binnen het college over de te nemen beslissing. In het onderhavige geval moet het met betrekking tot de overeenkomst van 9 februari 2005 tot een "stemming" zijn gekomen omdat in de overeenkomst is opgenomen dat deze pas in werking treedt op het moment dat het college ermee heeft ingestemd. De vraag is alleen of expliciet is gestemd of dat het is afgedaan als een hamerstuk. Dat is niet duidelijk. Het verbod van art. 28 lid 1 Gemeentewet geldt niet ingeval van besluitvorming zonder stemming (C.J.N. Versteden, *De Gemeentewet en haar toepassing*, aant. 2 bij art. 28 (juli 2012)). Met betrekking tot de vergunningverlening en verlening van de vrijstelling, d.d. 22 januari 2008, is uit een later bij de rechtbank ingebracht collegestuk gebleken dat de wethouder zich onthouden heeft van deelname aan de beraadslaging en de besluitvorming.

4. Een tweede punt van belang, wil art. 28 lid 1, onder a Gemeentewet van toepassing zijn, is dat sprake moet zijn van een aangelegenheid die het lid van het college rechtstreeks of middellijk persoonlijk aangaat, of waarbij het lid als vertegenwoordiger is betrokken. Met betrekking tot zowel de overeenkomst van 2005 als het besluit van 22 januari 2008, is aan deze voorwaarde voldaan. De wethouder trad bij de overeenkomst van 2005 op als bestuurder van een vennootschap die op de betreffende percelen een bedrijf uitoefende. Daarmee was de wethouder als vertegenwoordiger van de vennootschap betrokken (zie ABRvS 20 februari 1998, «JB» 1998/76, m.nt. R.J.N. Schlössels; AB 1998, 269, m.nt. M. Schreuder-Vlasblom, over de interpretatie van het begrip "vertegenwoordiger", waarover ook E. Brederveld, 'Verboden deelneming aan de stemming in de raadsvergadering', *Gst.* 1996, 7032, 1 en ABRvS 7 augustus 2002, «JB» 2002/280; AB 2003, 3, m.nt. ARN). Bovendien was zowel de vader van de wethouder als zijn schoonbroer partij bij de overeenkomst, zodat gesteld kan worden dat de overeenkomst de wethouder over die band middellijk persoonlijk aangaat. Zodra het belang van bloed- of aanverwanten in het geding is, dient het lid zich te onthouden van deelname aan stemming (C.J.N. Versteden, *De Gemeentewet en haar toepassing*, aant. 3 bij art. 28 (juli 2012) en Dölle/Elzinga, *Handboek van het Nederlandse gemeenterecht*, Deventer: Kluwer 2004, p. 139).

Het belang van een aanverwant, en daarmee een middellijk belang voor de wethouder, was ook in het geding bij de verlening van de vrijstelling en bouwvergunning op 22 januari 2008. Bij dat besluit diende de wethouder zich te onthouden van deelname aan de stemming. Dat is kennelijk ook gebeurd. Daar komt nog bovenop dat op het moment dat beslist is op het bezwaar, de wethouder geen lid meer was van het college. Gelet hierop kan worden geconcludeerd dat het besluit tot verlening van de vrijstelling en bouwvergunning, dat stand hield in bezwaar, voldoet aan art. 28 lid 1, onder a Gemeentewet. Met betrekking tot de overeenkomst van 9 februari 2005 kan dit op basis van de bekende feiten niet zonder meer gezegd worden.

5. Art. 28 lid 1, onder a jo. art. 58 Gemeentewet ziet alleen op een verbod op deelname aan de *stemming*. Art. 2:4 Awb heeft een ruimer toepassingsbereik doordat in art. 2:4 lid 2 Awb wordt gesteld dat een bestuursorgaan moet voorkomen dat de *besluitvorming* wordt beïnvloed door een tot het bestuursorgaan behorende of daarvoor werkzame persoon indien deze persoon een persoonlijk belang heeft bij het besluit. Als we dit plaatsen in de onder punt 3 genoemde twee uitspraken van de Afdeling, geldt dat onder het begrip "persoonlijk belang" moet worden verstaan, ieder belang dat niet behoort tot de belangen die het bestuursorgaan uit hoofde van de hem opgedragen taak behoort te behartigen. Maar dan komt het. In genoemde uitspraken wordt een bijzondere invulling gegeven aan het begrip "persoonlijk", omdat het gaat om besluitvorming door de raad die een belangafweging vergt waarbij politieke inzichten een belangrijke rol spelen. Dat is reden om voor de invulling van het begrip 'persoonlijk' aansluiting te zoeken bij art. 28 lid 1, onder a Gemeentewet. Er is naar mijn mening geen goede reden om deze gedachtegang niet ook te volgen bij besluiten door het college. Hoewel niet direct democratisch gekozen, hebben in ieder geval de wethouders indirect een democratische basis en bovendien dient er op grond van art. 169 lid 1 Gemeentewet politieke verantwoording te worden afgelegd aan de raad welke geëffectueerd kan worden door het opzeggen van het vertrouwen in een wethouder met als gevolg ontslag. Dit zijn voldoende democratische trekken om de weg van de Afdeling ook te volgen voor besluiten van het college. Bovendien geldt ook voor collegebesluiten dat daarbij vaak politieke inzichten een belangrijke rol spelen. Gezien het BING-rapport staat in het onderhavige geval buiten kijf dat het een politiek gevoelige zaak.

Kortom: in het onderhavige geval dient zo veel mogelijk aansluiting te worden gezocht bij de jurisprudentie van 6 februari en 20 maart 2013. Uit de ter beschikking staande feiten blijkt dat de wethouder zelf geen perceel meer heeft in de nabijheid van de kavel van zijn zwager waarvoor vrijstelling en bouwvergunning is verleend. Hij is geen belanghebbende in de zin van art. 1:2 lid 1 Awb. Dat betekent dat de constructie van de Afdeling, namelijk dat een lid van een democratisch gekozen bestuursorgaan – zoals de gemeenteraad – dat belanghebbende is bij een besluit, zich niet zonder meer hoeft te onthouden van deelname aan de besluitvorming, niet geheel toepasbaar is. Het enkele feit van het zijn van belanghebbende is volgens de Afdeling overigens onvoldoende. Daarvoor zijn bijkomende omstandigheden vereist.

6. Wat uit het voorgaande duidelijk wordt, is dat de wethouder zowel bij de overeenkomst van 9 februari 2005 als bij de

verlening van de vrijstelling en bouwvergunning, een persoonlijk belang had in de zin van art. 28 lid 1, onder a Gemeentewet. In dat geval zijn er naar mijn mening geen bijkomende omstandigheden meer vereist en is ook niet van belang of het lid van het bestuursorgaan belanghebbende in de zin van art. 1:2 lid 1 Awb is. Het enkele feit dat sprake is van een situatie die valt onder art. 28 lid 1, onder a Gemeentewet is voldoende om te stellen dat: "de behartiging van het persoonlijk belang van een lid van het bestuursorgaan zodanig aan de orde is bij het onderwerp van de besluitvorming dat hij daaraan niet behoort deel te nemen". Hieraan is voldaan met betrekking tot de verlening van de vrijstelling en de bouwvergunning aan de zwager van de wethouder nu de wethouder volgens een geparafeerd collegevoorstel niet aan de beraadslagingen en besluitvorming heeft deelgenomen.

Dit ligt echter anders als het gaat om de rol van de wethouder bij de overeenkomst van 9 februari 2005, waarbij aan zijn zwager de toezegging werd gedaan dat het college zich zou inspannen om de bouw van een woning op het perceel te verwezenlijken. In het rapport van BING, p. 53, wordt gemeld: "het komt er feitelijk op neer dat de wethouder is opgetreden bij een overeenkomst in kwestie die zijn bestuurlijke portefeuille raakt. Waar het college en de wethouder bij de aanvang – de grondtransactie in 2001 – op goede gronden maatregelen hadden getroffen voor een objectieve prijsbepaling om belangenverstrengeling en daarmee samenhangende risico's te vermijden, is dit onvoldoende (expliciet) geborgd op het moment dat dezelfde transactie in een later stadium complicaties gaf."

De wethouder had de beeldvorming van belangenverstrengeling kunnen voorkomen door in een veel eerder stadium de bestuurlijke verantwoordelijkheid bij een andere wethouder te leggen. De mogelijk ongewenste beïnvloeding van de besluitvorming door de wethouder wordt echter door de Afdeling "weggepoetst" omdat bij de beslissing op bezwaar van 12 mei 2009, de wethouder niet langer meer deel uitmaakte van het college dat op het bezwaar heeft beslist waarbij een nieuwe afweging van belangen is gemaakt. Schending van art. 2:4 lid 2 Awb moet worden gezien als een zorgvuldigheidsgebrek dat in bezwaar kan worden hersteld (CRvB 10 september 2010, «USZ» 2010/316). Verder wordt met verwijzing naar het rapport van BING, gesteld dat het college terecht heeft gesteld dat met de ondertekening van de overeenkomst van 9 februari 2005 door de wethouder en de aanwezigheid van de wethouder bij een vergadering van de welstandscommissie, geen sprake is van beïnvloeding van de besluitvorming als bedoeld in art. 2:4 lid 2 Awb. Over dat laatste kan men, getuige de hiervoor aangehaalde passage uit het rapport, ook anders denken. Hoe dan ook: doordat de wethouder geen rol meer heeft gespeeld bij de beslissing op bezwaar, omdat hij was gedefungeerd, kan worden aangenomen dat hij die besluitvorming niet meer heeft beïnvloed.

L.J.M. Timmermans,
